

Nuorten Osasto

Elämän pohjalta

Miks' en saanut minäkin onnea,
tuota kultaa aikojen yön.
Miksi minunkin täytyy kantaa
tätä leimaa orjan ja työn?
Miksi onnetar, rikas ja runsas,
viime toiveetkin pirstoiksi lyö?
Miksi elämä kylmä ja karvas
ihmis-uhrinsa, kaikkensa myö?

Vaan enhän mä olle yksin,
jolla orjan on elämä tuo!
Ei! vaan muille se kanssa
saman kurjan kohtalon suo!
— Jo hiipi se ennen muinoin
minun äitini kehdon luo —
ja ennen sitäkin aikaa
oli runsaina kyyneleuot.....

Niin he kärsivät ennen muinoin —
niin kärsimme myöskin me.
Ja leima tän orjuuden seura,
kunnes sorutte sortajat te! —
Sitä leimaa mun äitini kantoi,
häältä elämän ryöstivät he.
Niin mulle jäi leima tää sama —
jäi KOSTO myös minulle!

SARA KOSKINEN.

PAKORETKEILIJÖITÄ

KIRJ. HELMI M.

Tänä aamuna on aurinko paistanut
kauan aikaa korkealta taivaalta. Le-
veä, kultainen auringon säde hypyi
milloin minnekin. Se leikkii Kaarelan
Eveliina emännän vanhoilla rypyi-
sillä kasvoilla ja loistaa kaikkialla.
Säteet pysähtyvät ilakoimaan myös
Karoliina-emännän miehen, Vilho-vaari-
n, vanhentuneissa piirteissä.

Nämä elämän ehtoiseen ehtineet
ihmiset istuvat häikäisevässä valossa
äänettäminä pitkän aikaa. Katselvat
laineiden kirkasta leikkiä Sinervä-jär-
vellä. He hymyilevät toisilleen kuin
pienet lapset, jotka luulevat akkia
keksineensä jotain merkittäviä.

— Katsoppa, vaari, eikö tänä a-
muna taivas ole kummallisen kirkas...
— Ja eikö tuo Sinervän vesi loista
syvänsänsä, niinkuin viatoraan im-
men silmät... joista hehkuu syvä-
linen, pohjaton väriloiste...

— Vanhus...! Miten olet tuollai-
nen? Tuskin elämme pitkänä vuo-
sina olen kuullut sinun puhuvan noin
runollisesti... jos ei muistele mei-
dän varhaisinta yhdessäolo aikaa.

Toukokuun suloisessa lämpimässä
katsoivat vanhuksat toisiinsa kuin juu-
ri vihiltä tullut aviopari.

— Eveliina! Miten lieneekään...
muistuu nyt mieleeni niin kummalli-
essti elämäni päivät, ne päivät, jotka
olen yhdessä kanssasi viettänyt. Yh-
dessä olemme iloinneet ja kärsineet;
ja nyt on vanhuus, ajan päätös, tu-
lossa... Elämän halu on meillä mo-
lemmilla vielä voimakas... Mutta
kuka tietää, miten kauan tämä elämä
suo minun ilojaan nähdä, kun olen
niin terveyteni heikoksi menettänyt.

— Sinä olet liiksi kiini tässä
maailmassa, Vilho! Katoavaista tämä
on kaikki, ei meillä täällä ole pyey-
väistä asuinsijaa... päättelee emän-
tä. Silti hän tunnoaan ajattelee sa-
maa... Vanhuus! Se sana ei anna
hyvää kaikua...

Emäntä jatkaa:

— Vilho vaari! Emme me ole elä-
määmme turhaan viettäneet. Sukua
on jatkettu, niinkuin luonto ihmisiä
velvoittaa. Vaikka emme ole jättä-
neet lukuisia perillisiä, on hän, ai-
noamme, monta huonoa vastaava.
Tiedätkö reippaampaa nuorta miestä,
ihaillavampaa joka suhteessa, kun
meidän poikamme, Eugen! Hänessä
on yhdistynyt molempien sukujen hy-
vät avut, eivät virheet ole poikaan
perinnöksi jääneet. Vaikka hän on
kin oma lapseni, kehtaan häntä ylistä-
ä missä tahansa...

— Älä, älä nyt, Eveliina! Jospa
häntä nyt ihailinkin, älä sentään tee
itsestäsi narrin! Sitäpaitsi lasten hem-
moitleminen johtaa enempi pahaan
kun hyvään. Onneksi on Eugen jo
aikuinen, ymmärtävä mies, että iha-
lukseksi ei vaikuta häneen enää pilaa-
vasti, huomauttaa vaari, suu leveäs-
sä hymyssä.

— Merkillinen ikävä minut valtaa,
kun hän on pois luotani... Muistatko
kerran kun hän sairasti kulku-
tautia, luulin tulevani hulluksi, ajatel-
lessani vaaraa menettää hänet... Äi-
din rakkaus on merkillistä... Mutta
mitäpä sinä siitä ymmärrät...

— No... no... mik' en minä...
Enkö minä sitten pojaistani pidä! Ei
sitä silti tarvitse joka tilaisuudessa
uudelleen kertoa... Tuskin olisi y-
hteiselämämme niin sopuisaa ollut, ei-
lei meidän molempien ajatukset olisi
tühdytät samaan asiaan... lapseni-
me.

— Ymmärrän sinua, vaari, vaikka
noin sanoinkin. Mies voi hallita tun-
teitaan, nainen on herkempi...

He katsoivat jälleen toisiansa veden
leikkii Sinervä-järvellä. Akkia kuu-
luu ulkoa herttainen, lapsellinen nai-
sen ääni. Se kajahtaa kirkkaana, tun-
teellisenä, väreilevä ja kauniina...
Kuin kaukaa metsään humanen säes-
täessä kuuluu sanat:

Lemmin kevättä ihanaa,
ruusuja minä rakastan.
Riemumarssissa kiiruhtaa,
tahdon luonnon helmahan.
Siellä puhuu mulle kukkasat,
kaiunkin kuulla saan.
Ääneni värehet,
kauas, kauas kiiruhtaa.
Yksi mulla suru on:
olen köyhän lapsen.
Orpo pieni, osaton,
ei onnea rikkaiden.
Lempi on rinnassain...

Tytön laulu katkee akkia... Hän
huoamaa tuleensa Kaarelan talon ik-
kunan kohdalle. Huomatessaan van-
han parin katselevan häntä veitikka-
maisesti hymyillen, painaa tyttö sil-
mänsä ujon alas...

— Tule sisään, Elma! Älä toki si-
vu mene! Eveliina kutsuu tyttöä ja
aukaisee ikkunaa entistä enemmän.
Lämpimällä äänellä hän jatkaa:

— Me vanhat täällä vain kahden
olemme, mutta ehkä niitä nuorempia
piikin pian tulee... Odotat hetken.

Tyttö on saanut reippautensa ta-
kaisin. Hän tervehti vanhukaisia iloi-
sana.

— Kas, Eveliina-täti! Te olette
nyt niin sievässä juhlapuvussa...
Mikä päivä tänään on? Onko erityi-
sempää... kun tavallinen sunnuntai.
Olette niin kaunis ja valkea, vaikka
olette jo van...

Tyttö hämmästyä.
— Sano vain... vanhus naurah-
taa. Vanha minä jo olen... vanha
täti! Kun sinä, Elma, elät niin kauan
kun minä, tiedät paljon... Elämä
elettynä kunnollisesti, rehellisesti, ei
ole häpeäksi... Kun ei ole tehnyt
mitään vääryyttä...

— Kenelle voi köyhä vääryyttä
tehdä? Rikkaita ei voi paljon pet-
kuttaa ja toista köyhää ei tunnolli-
nen ihminen viitsi narrata, huomaut-
taa vaari leikillisenä.

— Ovatpa rikkaat sydämetömiä...
niinkuin ison Kaarelan isäntä... sa-
no Elma kainosti. Oletteko hänestä
nyt kuullut?

— Emme! huudahtaa Eveliina. Ker-
ro tyttöni. On mukava tietää naapu-
rin ylpeän isännän viimeisistä homi-
mista... Mekään emme ole selvillä
veillä hänestä... Enkö tiedä, mil-
loin hänestä selviän eroon päästään.
Kai Eugen jolloinkin...

— Niin, mitä se on, jota tiedät...
kerro nyt! Vanhaakin joskus utelai-
suus vaivaa. Eveliina totisena virk-
kaa.

— Torppareitaan häättää pois...
useampia... Niin sanovat! Ensi kä-
rääjiin haastaa minunkin isäni, oli
niin uhanut. Sellaista juuri kotona
puhuttiin. Köyhyyttä läksin itkemäs-
tä...

— Ja kiroamasta rikkaita ihmisiä,
niinhän...

— Niin... niin... kun eivät kos-
kaan anna rauhassa elää... aina
saa olla pelossa!

— Kummako on pienten torppa-
rien... sama on meillä, pikkutilalli-
silla, edessä...

— Kyllä Kaarelan isäntä on julma
ja sydämetön... Mutta miten täällä
on näin kauehan kuuma?

Elma pyyhkii hikeä pois otsaltaan.
Illostuneempansa jo jatkaa, ikäänkuin
unhoittaneena mailman huolet ja sur-
rut:

— Tänään on niin erikoisen ihana
toukokuun päivä... Oi, miten ke-
vällä on kaunista. Kuljen niin mie-
lelläni tuota teidän pellon pientaret-
ta suoraan alas ja sieltä metsätietä
Sinerväjärven rantaan pitkin kotiin.
Missään ei voi olla kauniimpaa kuin
täällä. Niin olivat herratkin sanoneet,
kun täällä maaseutuja tutkimassa oli-
vat. Elma yhä katsoo ihaillen Sinervä-
järvellä.

— Niin... herrat kai ne kauneu-
det parhaiten ymmärtävät... Tässä
työnraadannassa ei silmä tajua kau-
neutta, kun joskus... Juuri mekin
Eveliina-muurin kanssa ihaillimme Si-
nervän syvän sinistä vettä... Vä-
liin on hetkiä, jolloin saattaa sellai-

siin asioihin kiintyä... Joutilaat her-
rat aina ovat ihailemassa luonnon
kauneutta... niistä ylitysvirsiä lau-
lamassa... Sopiikin, kun muusta ei
ole huolta...

— Veljeni usein sanoo samalla ta-
valla. Väittä, että kovassa raadan-
nassa ihminen ei ehdi näkemään kau-
neutta... käy karkeaksi...

Niin kai se onkin... päättää tyttö
hiljaa.

Hän kuin havahtaa ja kysyy äk-
kiä:

— Missä on Eugen?

— Missä lienee... emme tiedä!
Koko aamuna ei ole poikaa näkynyt.
Luulimme, että hän on tullut teille
päin. Lienee mennyt kirkolle, kun
et näytä hänestä tietävän.

— Ei minulla ole asiaa... muu-
ten minä vain... sanoo tyttö hie-
man punastuen. Kirkolla on tänään
juhlat. Ainoa, Aholan tyttöä, kävin
hakemassa, mutta ei hänkään ollut
kotona. Yksin en viitsisi kirkolle
mennä...

— Mikä juhla siellä on?

— Suuri kansanjuhla.

— Jopa nyt juhlihan... Aivan
niillä on myötänsä jotain, ihmette-
lee vaari. Naurahtaan hän virkkaa:

— Emmekö mene joukkoon, Eve-
liina?

— Me... vanhat! Kaikkia sinä
leikilläsi puhut! Eveliina hymyisin
vastaa. Elman ikäisten niissä sopii
kulkea...

Sitten muori käy hieman vakavak-
si ja puhuu kuin vähän moittien:

Kai siellä juhlassa taas leivitetään
sitä uutta oppia... Jos sitä siellä
aina saarnataan... en sinne ketään
kehoita. Mailma aivan näyttää me-
nevän pilalle... pahenee päivä-
vältä. Kävin minäkin nuorena juhli-
sa, mutta silloin niissä ei kiihoittajat
saarvoja pitäneet...

Ulkoa kuuluu iloisia ääniä.

(Jatkoa toisella sivulla)

SÄKENIÄ

Tilakaa nyt, ettei enään unohta.
Säkeniä on yleisesti arvokkuudeltaan
tunnustettu tarkoitustaan vastaavaksi
julkaisuksi. Ainoa lauantan. Mielen-
kiintoisia tietoja Venäjältä. Hinta
\$2.00 vuosi.

RAIVA AJA,
Box 468, Fitchburg, Mass.

NAISTEN OSUUSKOTI

SAN FRANCISCO, CAL.
3627—16th St.

Telefooni: Market 3958

SAN FRANCISCO

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset
pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8
j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka ko-
kouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III., S. S. O. viralliset
kokoukset pidetään joka kuukau-
den ensimmäisenä ja kolmantena torstai-
na, alkaen kello 8 illalla. — Osas-
ton ompeluseuran kokoukset ovat jo-
ka toinen torstai, alkaen klo 2 j. p. p.
Kahvia kokouksen loputtua.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura
kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjolas-
sa, joka torstai, kello 8. — Tervetuloa.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran ko-
koukset pidetään osaston talolla, Ahjolas-
sa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315-
10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran
kokoukset pidetään osaston talolla joka
toinen torstai-iltana, kello 8. — Osoite: 719
Montana Ave.

JOS OLETTE KIPEÄ

Pyytäkää VAPAA 5
LÄÄKEKIRJA — No. 5

Sillä on yli 25 vuoden ja neljän tuhat sell-
tettynä. Kun myöskin täydellinen luettelo su-
omalaisista kotilääkkeistä. Mistä jokainen voi
lata valita sopivan lääkkeen taudilleen; samaten
myöskin lääkkeiden hinnat r. m.

Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä, vaan tosi-
suomalaisia valmistusta, josta Suomessa on jo
käytetty monia kymmeniä vuosia.

Tämän kirjan saatte vapautti ja pittelet sen
olla jokaisessa suomalaisessa kodissa, sillä ette
tiedä koska sitä tarvittette, varokaa hembunkki-
lääkkeitä ja hembunkki-toivoretta.

—Lignellin Apteekki on suurin—
—Suom. Apteekkilitto Yhdysvalloissa—

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.